

ther) indbragte „Forslag til Lov angaaende Frigivelse af Sagførerbestillingen med Hensyn til private Retsfager“ maatte nyde Fremme.

G. Winther: Dette Forslag, som jeg har tilladt mig at forelægge Thinget, staaer i en meget god Harmoni med de Bestræbelser, som Regjeringen i den senere Tid har vist for at fremme Næringsfriheden; det gaaer ligesom de Love, der ere forelagte af Regjeringen i denne Retning, ud paa en succesfuld Gjennemførelse heraf. Det angaaer kun et enkelt Punkt af det, som nu ved Privilegier er tilskrevet Procuratorcorporationen nemlig, at det skal staae Enhver frit for, naar han vil have en privat Sag ført for Retten, at henvende sig til hvem han vil derom, uden at behøve at henvende sig til en Procurator, der kun er bekliftet for en vis Ret, eller til Procuratorer overhovedet. Det forekommer mig at være saa naturligt, at naar der er givet en Corporation visse Privilegier, saa maa der ogsaa dertil være knyttet visse Forpligtelser. Det er saa naturligt, at Procuratorerne, der ere indstiftede, for at forhjælpe Folk til at faae deres Ret, ikke ved deres Privilegier bør komme til at forhindre, at dette skeer; men, som Tingene nu ere, ere de istand dertil. Det kommer kun an paa Procuratorerne at nægte at føre en privat Sag, saa har man ofte næsten intet Middel til at faae den fremmet. Tidligere var det anderledes; tidligere vare de i Almindelighed forpligtede til at føre private Sager, naar disse kun ikke strede mod deres Overbeviisning eller naar den, som vilde have Sagen ført, ikke kunde betale dem eller sikke dem Betaling for deres Arbejde. Men selv i det første af disse to Tilfælde har der dog ad Bevillingsveien været bekliftet Procuratorer til en saadan Sags Førelse, som samtlige Procuratorer, der være berettigede til at føre Sagen for vedkommende Ret, havde nægtet at paatage sig. Justitsministeriet har afvejet fra denne Regel, det har nægtet at være istand til at give saadant Tilhold til nogen Procurator, og det er derfor, at det er blevet nødvendigt at faae en Lovbestemmelse, som sikker en Mand, der vil søge sin Ret, Afgang til at erholde Hjælp af en Procurator eller anden kyndig Mand. Det er jo nemlig ikke altid, at man selv er tilstede

paa det Sted, hvor man skal søge sin Ret; thi da kunde man jo selv føre Sagen; det er heller ikke sagt, at man har en Slægtning eller et Tjenesteyende paa det Sted; Retten holdes, men da kan man slet ikke faae indsendt sine Indlæg, og det er disse Ulemper, disse store Besværligheder, der ere ved at faae en Sag frem til Paakjendelse, der have gjort, da jeg nys har havt Anledning til at fornemme dette, at jeg har fremlagt dette Forslag for Thinget, og jeg haaber, at Thinget vil indsee det Vil lige dert og derfor vil tillade, at Lovforslaget nyder Fremme.

Mourier: Jeg skal blot tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger, som turde være tilstrækkelige til at gjøre det indlysende for det ærede Thing, at der ikke er nogen Grund til at fremme denne Sag videre. Forslaget gaaer ud paa, at Parterne i private Retsfager herefter skulde kunne lade „Enhver“ udføre for sig de Forretninger, som hidtil have været Sagsførerne forbeholdte, saa at folgeligen enhver Hvilken som helst — thi Forslaget indeholder ingen Indskrænkning — skulde være berettiget til i sine Sager at gaae i Retten for Andre. Jeg troer, at den ærede Forslagsstiller har opfattet Sagen fra et mindre rigtigt Synspunkt, naar han har paaberaabt sig Grundlovens § 88 om, at alle Indskrænkninger i Næringsfriheden, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulde hæves ved Lov. Det er ganske andre Hensyn end de, der ligge til Grund for Indskrænkninger i Næringsfriheden, hvorpaa den Lovgivning er bygget, som den ærede Forslagsstiller vil have forandret. Det er ganske andre Betragtninger, som her gjøre sig gjældende; og, naar disse behørigt overveies, vil en Bestemmelse, som den, Forslagsstilleren vil have gjort til Lov, uden Tvivl fra flere Sider findes at have særdeles Meget imod sig. Jeg skal kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at en saadan Bestemmelse vilde være betænkelig, endog blot af Hensyn til den talrige og vigtige Sagsførerstand, men sandelig ikke mindre af Hensyn til Parterne og til Retspleien i det Hele. Hvis den ærede Forslagsstiller havde tydeligt Begreb om, hvor let den bedste Sag kan fordærves og tabes ved en uheldig Sagsførelse, og hvor stor Indsig